

॥ ३९ ॥ इत्यारण्यकेपर्वणिनेलकंठीयेभारतभावदीपेत्रिशततमोऽध्यायः ॥ ३०० ॥ ॥ ४३ ॥ माहितमिति अहितमितिच्छेदः ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ जीवतापुत्रादीनांकार्यप्रयोजनंपरि
 ष्वंगादिजंमुखं पित्रादिः कुरुते लभते त्वयि मृते त्वत्पित्रादीनां किमु खं स्यादिति भावः ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ विशाखयोः विशाखानक्षत्रस्य द्वे भासरे तारे तयोर्मध्ये गतः पूर्णचंद्रः
 सोहं दत्वामघवते भिक्षामेतामनुत्तमां ॥ ब्राह्मणच्छुद्धिने देवलोकं गता परंगतिं ॥ ३९ ॥ इति श्री महाभारते आरण्यके पर्वणि कुंडलाहरण पर्वणि सूर्यकर्ण
 संवादे त्रिशततमोऽध्यायः ॥ ३०० ॥ ॥ ४३ ॥ सूर्य उवाच ॥ माऽहितं कर्णकार्षीस्त्वमात्मनः सुहृदां तथा ॥ पुत्राणामथ भार्याणाम
 थोमातुरथोपितुः ॥ १ ॥ शरीरस्याविरोधेन प्राणिनां प्राणभृद् ॥ इष्यते यशसः प्राप्तिः कीर्तिश्च त्रिदिवे स्थिरा ॥ २ ॥ यस्त्वं प्राणा विरोधेन कीर्तिमिच्छसि शाश्व
 तीं ॥ साते प्राणान्समादाय गमिष्यति न संशयः ॥ ३ ॥ जीवतां कुरुते कार्यं पिता माता सुतास्तथा ॥ ये चान्ये बांधवाः केचिद्धोके स्मिन्पुरुषर्षभ ॥ ४ ॥ राजानश्च न
 रव्याघ्रपौरुषेण निबोधत ॥ कीर्तिश्च जीवतः साध्वी पुरुषस्य महाद्युते ॥ ५ ॥ मृतस्य कीर्त्या किं कार्यं भस्मीभूतस्य देहिनः ॥ मृतः कीर्तिं न जानीते जीवन्कीर्तिं सम
 श्रुते ॥ ६ ॥ मृतस्य कीर्तिर्मर्त्यस्य यथामालागतायुषः ॥ अहं तु वां ब्रवीम्येतद्भक्तोऽसीति हितेऽप्यस्य ॥ ७ ॥ भक्तिमंतो हि मे रक्ष्या इत्येतेनापि हेतुना ॥ भक्तोऽयं परयाभ
 त्तया मामित्येव महाभुज ॥ ८ ॥ ममापि भक्तिरुत्पन्ना सत्त्वं कुरुवचोमम ॥ अस्ति चात्र परं किंचिदध्यात्मं देवनिर्मितं ॥ अतश्चत्वां ब्रवीम्येतत्क्रियतामविशंकया
 ॥ ९ ॥ देवगुह्यं त्वया ज्ञातुं न शक्यं पुरुषर्षभ ॥ तस्मान्नाख्यामि ते गुह्यं काले वेत्स्यति तद्भवान् ॥ १० ॥ पुनरुक्तं च वक्ष्यामि त्वं राधेय निबोधत ॥ मास्मै ते कुंडले
 दद्यामि क्षिते वज्रपाणिना ॥ ११ ॥ शोभसे कुंडलाभ्यां च रुचिराभ्यां महाद्युते ॥ विशाखयोर्मध्यगतः शशीव विमले दिवि ॥ १२ ॥ कीर्तिश्च जीवतः साध्वी पुरुष
 स्येति विदितम् ॥ प्रत्याख्येयस्त्वया तात कुंडलार्थं सुरेश्वरः ॥ १३ ॥ शक्या बहू विधैर्वाक्यैः कुंडलेऽप्सा त्वयानघ ॥ विहंतुं देवराजस्य हेतुयुक्तैः पुनः पुनः ॥ १४ ॥ हेतुम
 दुपपन्नार्थं माधुर्यं कृतभूषणैः ॥ पुरंदरस्य कर्णत्वं बुद्धिमेतामुपानुद ॥ १५ ॥ त्वं हिनित्यं न रव्याघ्रस्य र्धसे सव्यसाचिना ॥ सव्यसाची त्वया चेह्युधि शूरः समेष्य
 ति ॥ १६ ॥ न तु त्वामर्जुनः शक्तः कुंडलाभ्यां समन्वितं ॥ विजेतुं युधियद्यस्य स्वयमिंद्रः सखा भवेत् ॥ १७ ॥ तस्मान्न देयेश क्रायत्वयै ते कुंडले शुभे ॥ संग्रामे यदि
 निर्जेतुं कर्णकामयसेर्जुनं ॥ १८ ॥ इति श्री महाभारते आरण्यके पर्वणि कुंडलाहरण ० सूर्यकर्णसंवादे एकाधिकत्रिंशततमोऽध्यायः ॥ ३०१ ॥ ॥ ४३ ॥
 ॥ १२ ॥ १३ ॥ विहंतुं शक्येति संबंधः हेतुर्जीवनादिप्रदर्शनं तदुक्तैः हेतुर्युक्तिस्तद्वन्ति च उपपन्नार्थानि हेत्वा भासरहितानि चैतैः सर्वत एवात्मानं गोपायेत् न स पर्षायां गुलिदद्यात् शरीरमाद्यं खलु धर्मसाधनमित्या
 दिभिर्वाक्यैः ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ इत्यारण्यके पर्वणि नेलकंठीये भारतभावदीपे एकाधिकत्रिंशततमोऽध्यायः ॥ ३०१ ॥ ॥ ४३ ॥